

Lukas Lelie lanceert koekdroge grappen met (meestal) de precisie van een scherpschutter

© 5to9 management

3 / 5

[Els Van Steenberghe](#)

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. 22-11-2022, 09:23 Bijgewerkt op: 22-11-2022, 09:23

Lukas Lelie hees zich in een asgrijs kostuum om zijn publiek in een letterlijk schitterend sterrendecor te woord te staan over daten, koeken ‘fretten’ en al knipogend vader worden in *Kwestie van smaak*.

(c) 5to9 management

‘Toen ontvong ik...’ (*stilte*) Kleine hersenbloeding. (*stilte*) Willen jullie straks aan de ambulanciers zeggen dat ik dit woord zei zodat de ambulanciers weten in welke hersenhelft de bloeding was? (*stilte*) Goed. Dus toen kreeg ik...’ Zó gaat Lukas Lelie om met een verspreking om in *Kwestie van smaak*. Zijn pokerface verroert amper. Zijn berenlijf blijft rustig staan. Maar zijn timing, subtiele mimiek en intonatie zijn goud waard. Ze tonen hem als meester van de koekdroge humor.

‘Mijn zoontje moet een kilo per maand aankomen. Ook ik zit op schema!’

‘Zoals u ziet, draag ik een pak.’ Met die zin opent Lelie de show. De man die scoort met zijn schitterende YouTube-reeks [Standaard Koekhandel](#) en geestige interventies bij *De ideale wereld* maakt een letterlijk schitterende entree. Hoe doet dat op de aanstekelijke tonen van Boy Meets Girls [Waiting for a Star to Fall](#). Intussen transformeert het achterdoek tot een nachtblauwe sterrenhemel. Tegenover die sterrenhemel staat Lelie er een beetje stroef bij. Want ‘het pak is op maakt gemaakt. Vijf weken geleden...’ Wat later volgt: ‘Mijn zontje moet een kilo per maand aankomen. Ook ik zit op schema!’

(c) 5to9 management

Lelie bouwt zijn show secuur op naar het moment waarop hij als goede huisvader en partner zijn vriendin vergezelt naar een etentje met haar collega's in een restaurant dat ‘de groepsregel’ – niet meer dan drie verschillende gerechten per groep – hanteert.

Tussen de openingszin en het verhaal over dat ontluisterende restaurantbezoek ligt een veld aan grappen over beschamende eerste dates, een tweede date met rubberkaas, een affront van een derde date maar evengoed gedoe met inboedels – we gingen voor haar glazen, mijn glazen hebben te veel smurfen...’ –, met toiletpapier én met salades vol kattenkak.

Hij distilleert uit zijn leven droge moppen die hij met de precisie van een scherpschutter lanceert. Bijna altijd raak.

Lelie is niet de man van het in geuren en kleuren uitbundig vertellen van zijn leven. Hij distilleert uit zijn leven droge moppen die hij met de precisie van een scherpschutter lanceert. Bijna altijd raak. Alle moppen samen tonen een man die niet te beroerd is – eerder zelfs heel enthousiast – om de beschamende, kleine kantjes van het mens-zijn in vol ornaat op het podium te laten schijnen.

(c) 5to9 management

Maar Lelie is ook een gewiekste komiek. Op het einde komen niet enkel de ogenschijnlijk losse moppen en bedenkingen gracieus samen in de hilarische restaurantscène. Ook het decor blijkt uiteindelijk veel betekenisvoller dan het lijkt. De sterren refereren naar de bevalling. (Meer verklappen is zonde!) Tussen de grappen door toont hij zich stiekem een letterlijk en figuurlijk grote gevoelsmens die zich dagelijks volvreet met jeugdsentiment. ‘Koeken waren mijn houvast als kind’. En als volwassene.

Tussen de grappen door toont hij zich stiekem een letterlijk en figuurlijk grote gevoelsmens die zich dagelijks volvreet met jeugdsentiment.

Hij beëindigt de show ook op de tonen van *Waiting for a Star to Fall*. Lelie – geboren in 1990, de song werd gelanceerd in 1988 – groeide op met die zalige song. Nu flankeert die song hem tijdens het groeien als vader én als meester van de koekdroge humor. Er is nog marge in de breedte en de diepte, in het tempo dat vooral in het begin wat sputtert én in de zaal waar hij iets meer connectie mee mag zoeken, ondanks een prachtige, slimme interventie halverwege de voorstelling waar hij de hele zaal op een even grappige als ontwapenende manier bij betreft.